Ladislav Drezdowicz
VIVA CABO VERDE
• 17. 1. – 25. 2. 2003 •

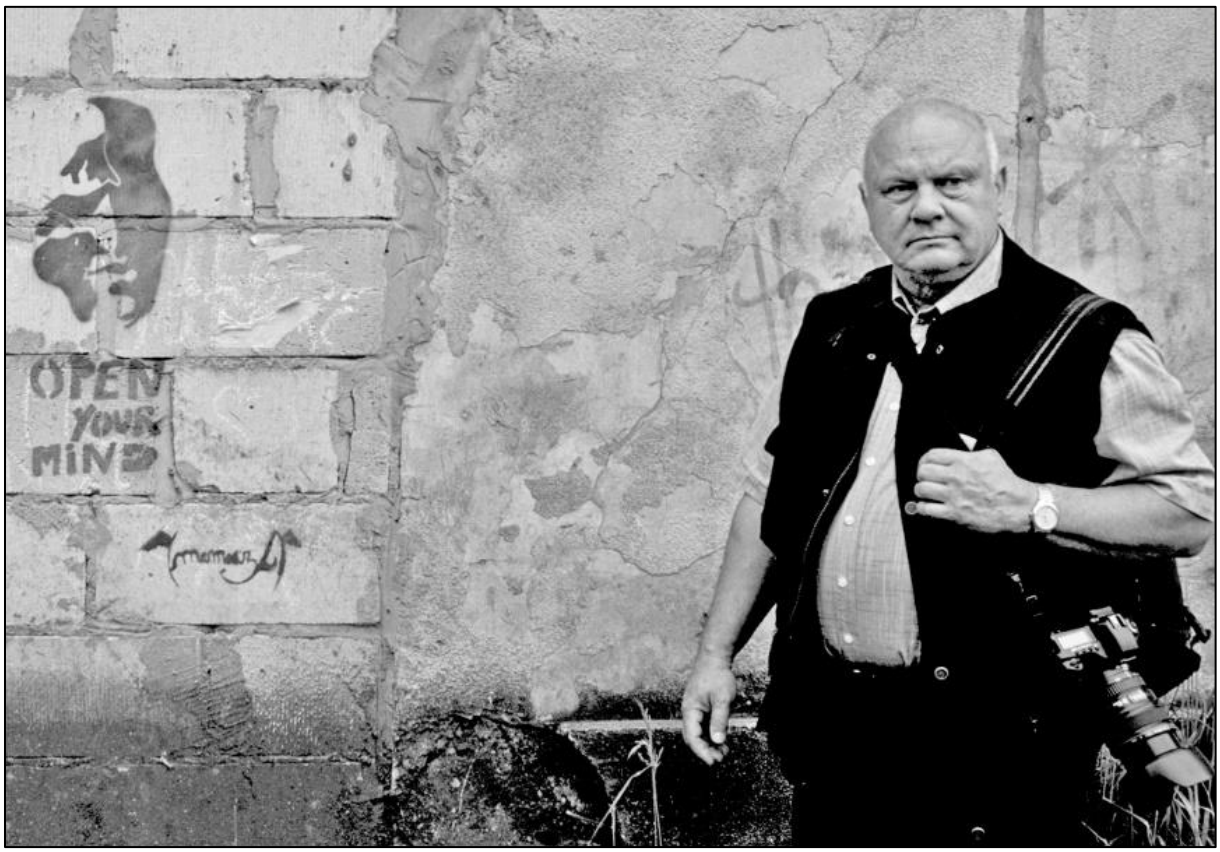

1942 narozen v Ostravě

1964 – 1968 studuje anglistiku na Univerzitě T.G.Masaryka v Brně

1968 opouští Československo a usazuje se ve Švýcarsku

1969 – 1973 cestuje a pracuje v Německu, Israeli, Irsku, Itálii, Anglii, Holandsku, Španělsku,

Od roku 1974 usazuje se v Basileji. Pracuje jako učitel angličtiny, fotoreportér a organizátor fotografických projektů a workshopů.

Samostatné výstavy

1987 Nikon Salon Shinjuku, Tokyo, Japonsko

1990 Nikon Salon Shinjuku, Tokyo, Japonsko

1993 Artforum, Bratislava

1999 Centro Cultural de Mindelo, Kapverdské ostrovy

1999 Palacio da cultura, Praia, Kapverdské ostrovy

1999 Zámek Kravaře, Česká republika

2000 Malá galerie České spořitelny, Kladno

2001 Galerie Ungula, Praha
2001 Galerie Chagall, Ostrava
2001 Leica Galerie, Solms, Německo
2002 Photoforum Pasquart, Biel, Švýcarsko
2002 Galerie Goethe Institutu, Dakar, Senegal
2002 Palacio da cultura, Praia, Kapverdské ostrovy
2002 Centro Cultural se Mindelo, Kapverdské ostrovy

Společné výstavy

1981 No Name Galery, Basel, Švýcarsko
1982 Work Gallery, Zürich, Švýcarsko
1983 Stadthaus Zürich, Švýcarsko
1983 AMC Centre d´Animation Culturelle, Mulhouse, Francie
1992 Mánesova síň (Česká fotografie v emigraci), Praha
1992 Photoforum Pasquart, Biel, Švýcarsko
1993 Kladenský zámek, Kladno
1997 Galerie 4, Cheb
1999 Palais X-tra, Limmathaus, The Selection vfg., Zürich, Švýcarsko
1999 Schule für Gestaltung, St. Gallen, Švýcarsko
1999 Renc´art Ecole d´arts appliqués, Vevey, Švýcarsko
2000 ewz-Unterwerk Selnau, Zürich, Švýcarsko

Publikace a fotoreportáže pro

Neue Züricher Zeitung, Tagws Anzeiger Magazine, Swiss Review of World Affairs, Camera Austria, Australian Photography, Schweizer Photographie, „du", Der Bund, WOZ, Lidové noviny

Kapverdské ostrovy

Navštívil jsem Kapverdy poprvé v roce 1997 a věděl jsem od samého začátku, že se sem budu vracet. Vybral jsem si toto souostroví pro mou fotodokumentární práci z několika důvodů. Věděl jsem, že ostrovy nejsou zatím moc dobrě fotograficky zmapované, těch několik publikací o Kapverdách, které se mi dostaly do rukou, byly zlomkovité a nepříliš náročné. Snad ale hlavním důvodem pro mé rozhodnutí byli lidé, kteří mne naprosto fascinovali a nadále fascinují svou vitalitou, přívětivostí, hravostí a pohybovou kulturou. Pobyl jsem mezitím nějaký čas na každém z devíti zalidněných ostrovů a narazil všude na vstřícnost a pohostinnost, která je o to překvapivější, že země patří k nejchudším oblastem našeho světa. Roztroušené ostrovy leží okolo 500 km od západoafrického pobřeží, ve stejné výšce jako nejsušší oblast mauretánské, malizské, nigerské a čadské Sahary a déšť se na některých z ostrovů nezastaví někdy i po dobu několika let. Minulost byla svědkem toho, že zde v některých časových úsecích umíraly desetitisíce lidí a s nimi téměř všechna zvířata, kterým sucho sebralo veškerou potravu. Spasením mnoha

Kapverďanů byla emigrace, ať už do Ameriky nebo do Evropy. Dnes žije v oblasti okolo Bostonu víc Kapverďanů než na samotném souostroví. Ti, kteří zůstali, přežívají i díky tomu, že jim emigranti pomáhají a není snad rodiny v celé zemi, která by neměla někoho v zahraničí. Snem každého obyvatele je emigrovat a snem každého emigranta je znovu se vrátit na své ostrovy.

Dalším z důvodů pro mé nadšení byla různorodost ostrovů. Některé jsou ploché, písečné a jediné, co mohou turistovi nabídnout, jsou překrásné a nekonečné pláže. Stín zde ale nenajde a pokud se chce někdy ochladit, musí se schovat do hotelového ghetta a zapomenout, že je v nejchudším z krajů světa. Jsou ostrovy i jiné, hornaté, požehnanější tím, že jejich hory dokážou zabrzdit některé z mraků, které dennodenně táhnou přes oceán. Sopečná půda je úrodná, údolí a horské svahy se zelenají a tropická vegetace bují. Sopka na ostrově Fogo dosahuje výšky necelých 3000 m. Na každém z ostrovů jsou i lidé trošku jiní, kreolský jazyk nabral na každém ostrově jinou podobu. Jako jinde si lidé z jednoho ostrova dělají vtipy o lidech z druhého. Mají větší styk se svými bratry v emigraci než s těmi, jejichž ostrov vidí každodenně v zamlženém třpytu na obzoru. Dostat se z jednoho ostrova na druhý, je třeba zakoupit letenku, protože mimo pravidelného lodního spojení mezi Sao Vicente a Santo Antao je lodní přeprava nepavidelná a sporadická.

Mimo rybolovu země neoplývá žádnými zdroji, vody je nedostatek, jen drahé odsolňovací zařízení mění mořskou vodu za pitnou. Ukázalo se, že největším zdrojem země je hudba a zpěv. Písně Cesarie Evory dnes zní po celém světě. Při zpěvu a tanci lidé zapomenou na svou chudobu, snad proto prožívají svou hudbu s takovou vášní. Se zpěvem a hudbou se člověk setká téměř každodenně a není překvapivé, že spousta mých fotografií se točí okolo hudby.

Při mé fotografické práci mi šlo spíš o zachycení duše ostrovanů, než o vědeckou fotodokumentaci. Snad dovede být nakažlivou i fotka a snad některá z mých zahřeje i nás, kteří jsme trošku míň horkokrevní.

Ladislav Drezdowicz

